

Brussel – 20 december 2011

Overleg is een werkwoord! Ook voor de regering!

Donderdag 15 december joeg Minister Van Quickenborne in zeven haasten een pensioenhervorming door de commissie sociale zaken van het parlement. In dezelfde beweging kondigde hij ook meteen een nieuw eengemaakt pensioenstelsel aan.

Het ACV stelde meteen vast dat zijn pensioenhervorming contractbreuk betekende voor wie vroeger al in een stelsel van tijdskrediet, brugpensioen, landingsbaan of loopbaanonderbreking was gestapt. Idem voor wie het al eerder aanvraag of in opzeg is geplaatst met het oog op brugpensioen.

Dit waren zeer pijnlijke fouten, die de bevoegde Minister had kunnen vermijden als hij eerst met de sociale partners had overlegd. Zijn scoringsdrang was blijkbaar sterker.

Van de weeromstuit zag de Minister zich verplicht om gauw gauw overgangsmaatregelen aan te kondigen om zo de grofste vergissingen recht te trekken. Ook gaf hij aan overleg te zullen organiseren met de vakbonden.

Van dat overleg is echter tot op vandaag nog altijd geen sprake. Op geen enkele wijze werden de vakbonden formeel uitgenodigd bij de Minister. Wel was er gisteren, maandag 19 december, een reeds gepland beheerscomité van de Rijksdienst voor Pensioenen (RVP). Daar werd evenwel géén formele vraag naar advies gesteld, noch werd er een nieuwe tekst voorgesteld. Tegelijk volgde plots het nieuws dat de bijgestuurde pensioenplannen diezelfde dag definitief door de Kamercommissie waren goedgekeurd.

Gisteren was er in de namiddag ook een contact -en dus helemaal géén overleg- tussen de premier en de vakbonden. Het was uiteindelijk de premier die de vakbonden beloofde om de teksten over de pensioenhervorming te bezorgen. Uit deze teksten blijkt dat de regering de kritiek van de vakbonden heeft begrepen en dat het kernkabinet reeds enkele aanpassingen heeft aangebracht aan de oorspronkelijke teksten. Dit onder druk van de aangekondigde acties. Dit ondanks het uitblijven van overleg. En dus vooral dankzij de voorstellen die het ACV langs tal van informele kanalen doet. Deze grote inspanningen hebben al enkele bijstellingen opgeleverd. Al blijven de bijstellingen nog ruim ontoereikend.

Voor de openbare sectoren is het probleem al even schrijnend. De ingrepen zijn heel verregaand. Ook voor de publieke sector kondigde Minister Van Quickenborne een zogenaamd overleg aan. Er zal op donderdag 22/12 inderdaad een vergadering plaatsvinden van het Comité A. Dat zou dan het overleg moeten zijn. Tegelijk vindt op dezelfde dag in het parlement de plenaire stemming plaats over de pensioenteksten. Het wekt dan ook geen verbazing dat het gemeenschappelijk vakbondsfront van de openbare sectoren tegen zo veel provocatie reageert met een stakingsactie.

Last but not least: de pensioenhervorming rammelt. Zowel voor de private als voor de publieke sector stelt het ACV fundamentele tekortkomingen in de pensioenplannen vast.

We zouden allemaal wat langer moet werken, maar nergens worden daarvoor stimuli gegeven.

Nergens vraagt men een engagement aan de werkgevers.

Hoe gaat de regering mensen in staat stellen om wat langer te kunnen werken? Hoe gaat ze ervoor zorgen dat 50-plussers opnieuw aan een baan vinden? Hoe gaat ze vermijden dat oudere werknemers als eersten ontslagen worden?

Een verhoging van de leeftijd voor brugpensioen of vervroegd pensioen is een te simpel antwoord op een complex probleem. Dat betekent niets meer dan een verschuiving van brugpensioen naar de werkloosheid- en ziekteverzekering. Of was dat misschien net de bedoeling? Het ontslaan van werknemers gewoon wat goedkoper maken voor de werkgever?

Ondertussen is het kwaad echter geschied. In plaats van met grondig overleg een draagvlak te zoeken voor hervormingen koos de Minister van pensioenen voor de confrontatie. Wie denkt dat dat in het belang is van de economie en de burgers, die dwaalt. Mits voorafgaand overleg en adequate overgangsmaatregelen had heel wat ongerustheid en wantrouwen kunnen vermeden worden. Nu heerst in plaats van vertrouwen vooral wantrouwen t.o.v. de regering. Met alle gevolgen van dien.

Het ACV blijft zeer sterk aandringen op een echt overleg. Een overleg waarbij de bevoegde minister de sociale partners uitnodigt en met hen overlegt. Alleen zo kan iedereen verantwoordelijkheid opnemen en mee zoeken naar gedragen oplossingen.